

کنفرانس بین المللی استقرار ثبات و جستجوی راه حل ها برای افغانستان

در کنفرانس بین المللی استقرار ثبات و جستجوی راه حل ها که به دعوت کنفرانسیون مهاجرین افغان در اروپا بتاريخ ۹ و ۱۰ دسمبر ۲۰۰۶ در شهر سوستر هالیند برگزار شد، حدود دوصد نفر شخصیت های از زن و مرد از طیف های مختلف، دانشمندان، روشنفکران، نمایندگان بعضی سازمان های سیاسی و اجتماعی افغان مقیم اروپا، امریکا بشمول دو خانم محترم ملالی جويا و شکریه بارکزی از ولسی جرگه و همچنان شخصیتهای خارجی یعنی نماینده اتحادیه اروپا، نماینده وزارت خارجه هالیند، نماینده حزب سبزهای المان و نماینده نظامی هالیند شامل خدمت در ارزگان شرکت ورزیده بودند.

نخستین جلسه بروز اول با سخنان شهزاده احسان الله پسر اعلیحضرت امان الله خان افتتاح گردید. گرچه قرار فدراسیون بر این بود که سخنرانیهای روز اول باید بزبان انگلیسی صورت میگرفت اما از آنجائیکه همه افغانها بزبان انگلیسی تسلط نداشتند بعضاً بزبان پشتو و فارسی نیز سخن گفتند و نخستین سخنران آقای دوکتور عثمان روستار تره کی بود که بیانیه خود را بزبان فرانسوی ایراد کرد، چون سخنرانیها بزبان فارسی یا پشتو ترجمه نمیشد معلوم بود که بسیاری حاضرین مجلس چیزی نفهمیدند. البته جلسه تحت اداره نماینده سبزهای پارلمان هالیند از ساعت نه ونیم صبح آغاز و تا ساعت دوازده شب ادامه یافت، رویهمرفته سخنرانی های خارجی ها نسبتاً با روحیه خوشبینانه و آرام پایان یافت.

روز دوم مسئله ادامه بحث ها بزبانهای ملی پشتو و فارسی و انتخاب هیئتی جهت تهیه مسوده قطعه نامه و تصویب آن از سوی اعضای مجلس مطرح بود. بحث های بسیار داغ و جدال برانگیزی بمیان آمد. اشارتاً باید گفت مخالفت های اکثریت حاضرین نسبت به هر ماده قطعه نامه بیشتر از هر مسئله دیگر ناشی از ترکیب نادرست پنج نفری بود که در انتخاب شان زیادتیر روی چگونگی تعداد زن و مرد صحبت شد تا پرداختن به افکار و انتخاب افراد از مواضع گرایشهای متنوع که یک تعادل نسبی بمیان می آمد و در آنصورت شاید در حین بحث میان پنج نفر یک ترکیبی از نظرات کل اعضای کنفرانس انعکاس می یافت، ولی چنین نشد بلکه به استثنای آقای گردیزی بقیه چهار نفر تقریباً در یک خط فکری قرار داشتند. آقای تره کی، زرمال وال، خلیل الله هاشمیان و فریده احمدی، که آخر الذکر اصرار داشت اعضای مجلس دریست مسوده را تصویب نمایند بنا از یکسو وقت کنفرانس نزدیک به پایان رسیده بود و از جانب دیگر بعضی ها با اظهار نظرهای طولانی، مکرر و طفره رفتن از اصل مطلب فضای بی صبری و عصبیت را ببار آورده بودند، چنانکه چند نفر به عنوان احتجاج و قهر سالون کنفرانس را ترک کردند. طبیعتاً در کنفرانس افراد از مواضع مختلف سخن گفتند که با یک جمع بندی میتوان آنرا به سه بخش تقسیم کرد.

بخش نخست : آقای دوکتور روستار تره کی سخنران اصلی و ترتیب کننده مسوده قطعه نامه کنفرانس، موجودیت قوای امریکا و ناتو را تجاوز آشکار به حق حاکمیت ملی و اشغال افغانستان دانسته از گروه طالبان بمثابه اپوزسیون مسلح نام برده. استدلال تاریخی اش این بود که مردم افغانستان هیچگاه دیدن قوای خارجی و آنهم بگفته خودش انسانهای چشم سبز و آبی را در سرزمین خود تحمل نمیکند. جناب شان به تجاوز و دخالت پاکستان در امور افغانستان باور نداشتند بلکه آنرا اینطور توجیه میکردند که طالبان برای دفاع از کشور اشغال شده شان حق دارند از هر کشور و منبع که ممکن باشد جهت تامین نیازهای خود کمک دریافت نمایند. وی ختم جنگ و برون رفت از بحران موجود را از طریق مذاکره مستقیم سازمان ملل متحد با طالبان میدانند تا دولت جدیدی بمیان آید. قوای بین المللی افغانستان را ترک گویند و آنچه تلفات و خساراتیکه از بابت جنگ های پنج ساله و بمباردمانها رویداده است از سوی دولت امریکا و کشور های پیمان ناتو بدولتی که پس از خروج شان در افغانستان بوجود می آید بپردازند.

نظر محترم حبیب مایار، هاشمیان و غلام محی الدین زرمال وال در نوشته سه صفحه ای که ادعا شده بنمایندگی از یکتعداد افغانهای مقیم کلفورنیا، افغانی ملی تولنه در ویرجینیا و انجمن ملی اسلامی افغانهای مهاجر ویرجینیا ترتیب گردیده است با اندکی کم و کاست نزدیک بموضع آقای تره کی بوده که اینک بیکی دو نقل قول کوتاه از آن بسنده میکنم : « صفحه اول ماده (۱) مقاومت بداخل افغانستان بمقابل قوای اشغالگر خارجی که اکنون به قیام ملی تبدیل شده

است، خصلت ملی و تاریخی ملت افغان است». صفحه دوم ماده (۷) «ما به این عقیده هستیم که صلح و امنیت در افغانستان زمانی برقرار شده میتواند که قوای امریکا و ناتو افغانستان را ترک کنند. خلی قدرت ناشی از خروج قوای ناتو توسط موسسه ملل متحد از سپاه کشور های اسلامی مصر، عربستان سعودی، اردن، سوریه، مالیزیا و اندونیزیا و کشور های بیطرف مانند جاپان و تایلند برای مدت یک یا دو سال پر شده میتواند.» تبصره: نقش منفی کشورهای اسلامی در زمان جنگهای تنظیم ها قبلاً تجربه شده و خصلت تروریست پرور عربستان سعودی نیز بر همه روشن است و از سوی دیگر کشور های نامبرده به هیچوجه توانائی حل قضیه افغانستان که بیشتر منطقه ای و جهانیست را ندارند، و در همینجا بيمورد نخواهد بود گفته شود افراد محترمی که در بالا نام برده شد علاوه بر تحصیلات عالی سال های زیادی را در کشور های مترقی چون امریکا و اروپا بسر برده اند ولی تا هنوز عواطف قومی و سنت های جامعه قبیله ای بر افکار شان غلبه داشته و نتوانسته اند خود را با تحولات دنیای جدید تلیق داده بلکه در همان لاک از سنتها و احساسات قومی و مذهبی تنگنظرانه باقی مانده اند، اما خوشبختانه جوانانی از تبار خود شان در آنجا بودند که یکی پی دیگر خود را به مکر فون رسانده بزبان پشتو و عقلا نیت و علم به پاسخ شان پرداختند، در همین ارتباط ملالی جویا نیز خطاب به محترم حبیب مایار گفت: شما که از من به عنوان برادر زاده نام میبرید اینرا بخاطر بسپارید تا زمانیکه از موضع تنگ نظران پشتون خواهی تان نبریده اید من شما را کاکای خود نمیدانم. همچنان با اشاره دست بسوی آقای تره کی گفت من فامیل و کشورم را رها کرده به اینطرف ها می آیم تا از شما دانشمندان چیز تازه بیاموزم و به حمایت شما علیه غارتگران و جنایتکاران مبارزه نمایم اما جای تاسف است می بینم که شما با آنهمه تحصیلات عالی و سالها ادامه زندگی در پیشرفته ترین کشور های جهان عوامفریبانه در دفاع از موضع تروریستها و جنایتکاران سخن میرانید.» یکی دیگری از اعضای مجلس به آقای تره کی گفت: شما علیرغم دانش بلند بالای حقوقی بدفاع از گروه تروریستی و افکار متحجر آنها سخن میگوئید؟ ولی حرف وی تمام نشده آقای تره کی گفت: شما در مسیر خلاف جریان سیلاب شنا میکنید و طرف مقابل هم فی البدیهه به آقای تره کی گفت: شما هم چند قطره آب گنده را سیلاب می بینید...»

بخش دوم: موضع شکریه بارکزی و فاروق جلال زاده معین وزارت شهر سازی نزدیک بهم بود هر دو طرف ضمن انتقاد از دولت به جنبه های مثبت کار پنج ساله آن نیز اشاره نمودند. هر دو مشکل افغانستان را منطقه ای دیده و خروج قوای خارجی را در موقعیت موجود به سود مردم و بخصوص به نفع آزادی نسبی زن نمی بینند، شکریه بارکزی بزرگترین اشتباه دولت امریکا را در این می بیند که قضیه افغانستان را حل نکرده به عراق لشکر کشید، وی حل مشکل اساسی دولت کرزی را در صلاحیت دولت امریکا دانسته و ضرورت یک کنفرانس بین المللی دیگر را بخاطر باز سازی مناطق امن افغانستان و پاکسازی دولت را مربوط به لیدر های جدیدی میدانند که از بطن جامعه برخاسته باشند، هر دو نفر چند بار یاد آور شدند که کارهای خوب و تحولات مثبتی نیز در ظرف پنج سال صورت گرفته که بسیار ارزشمند بحال مردم است. اعضای مجلس چند بار به استقبال شال کف زدند.»

بخش سوم: آنها را میتوان عناصر اعتدال گرا و ملی بحساب آورد که علیه افراط گرایی چپ و راست مذهبی سخن گفتند و ادامه جنگ و بی ثباتی موجود در کشور را ناشی از اشتباه بزرگ دولت امریکا پس از سقوط رژیم طالبان دانسته که در کنفرانس بن المان جنگ افروزان و جنایتکاران را در راس نهاد ها و حاکمیت مردم قرار دادند و تا کنون هم با وجودیکه آنها متوصل به جنگهای میانگروهی و محلی شده، فساد اداری را به اوج آن رسانده اند و دست درازی در تولید و قاچاق مواد مخدر دارند، باز هم مورد حمایت امریکائی ها قرار دارند. ولی با اینهمه در وضع موجود که از یکسو دولت پاکستان بوسیله طالبان جنگ و خونریزی را در کشور ما براه انداخته اند و از سوی دیگر جنگسالاران دولت کرزی را از داخل و خارج تخریب و تحت فشار گرفته اند که نتیجتاً چیزی جز برگشت بدور باطل حاکمیت مجاهدین و برگشت دوباره نظام طالبی ثمره دیگری در بر نخواهد داشت لذا با تمام معایبی که دولت امریکا و قوای ناتو در افغانستان از خود نشان داده اند تا زمانیکه پولیس و اردوی ملی که قادر به تامین امنیت و توان دفاع در برابر دخالت دشمنان افغانستان را بیاید موجودیت قوای ناتو در افغانستان ضرورت عینی و لازمیست و همچنان بودن آقای کرزی با همه ضعف ها و سازشکاریهای منفی با جنگسالاران، در راس قدرت بسیار مهم است زیرا کسی دیگری بهتر از او کاری کرده نمیتواند و تا حال کارهای خوبی هم که صورت گرفته شاید از بین برود آنچه در بالا گذارش یافت علاوه بر آن از نظرنگارنده ویژه گی خوب کنفرانس در این بود که اکثرأ اعضای کنفرانس برخلاف روال گذشته که بر طبق عادات و سنتهای جامعه پدر سالاری با تظاهر و ریاکاری در برابر افکار نادرست نخبگان و ریش سفیدان ریاکارانه سرجنبانده و یا سکوت اختیار میکردند این دفعه بالعکس هر کدام حرف دل خود را به صراحت گفتند و در پی آن نبودند که چه کسانی را خوش مییابد یا بد، توجه بیشتر بحال زار مردم و کشور جنگ زده بود.

ختم